

NO EM BANYARÉ!

Quan la Polita sentia que la seva mare preparava la banyera, s'amagava darrere la porta i deia: "Noooooo, no em vull banyar, que ja estic neta!"

La mare insistia: "Però si després t'agrada molt i no vols sortir!"

Però la Polita repetia una i altra vegada:

"No em banyaré!"

I continuava amb la mateixa sonsònia:

"Quan te'n vagis, mami, trauré el tap i buidaré la banyera. No sóc un peix, jo!"

No em doblegaré. No em penso banyar, prefereixo estar bruta. No sé per què m'he de banyar cada dia...

"Ah, i a més a més, tampoc em penso rentar les dents!"

"Apa, apa i apa!"

I és que la Polita tenia diverses raons per no voler entrar a la banyera:

No li agradaven les meduses, que rasquen...

Tenia veritable pànic a les papallones, que piquen als ulls i els irriteren...

Cada vegada que hi pensava, la Polita repetia: "Que no, que no i que no!"

Odiava els ocells pentinadors que li volien estirar els cabells i semblaven dir-li: “Eh, que t’agafo!”

Tenia por de les marietes d’aigua, que li xiulaven a les orelles i li investien les dents.

Encara que li parlessin com en un anunci:

“Ànims, Polita! Si et banyes, la pell se’t tornarà suau com la del préssec i els cabells et faran olor de roses. Ah, i si et rentes les dents sentiràs una frescor a la gola com si fossis a dalt de tot d’una muntanya...”

“Me’n vaig corrents, que comença la desfilada!”

La Polita no es donava per vençuda, però va pensar: “De quina desfilada parla?” I va veure totes les seves joguines que desfilaven davant seu i li deien desafiants:

“Tant és, no entris a l’aigua si no vols. Nosaltres podem jugar soles.”

Aleshores va recordar els bons moments que havia passat amb elles a l’aigua i no ho va poder resistir: es va despullar i es va ficar a la banyera de seguida, tan ràpid que gairebé es crema una mica la punta del peu. Contenta, es va posar a jugar sense parar, i fins i tot es va rentar les dents dins la banyera!

Ja tenia el dits arrugats d’estar-se tanta estona dins l’aigua, quan va tornar la mare i li va dir que havia de sortir, que era l’hora de sopar. I la Polita, com cada dia, va contestar:

“No vull sortir, mare! Estic la mar de bé, aquí, tan relaxada i tranquil·la...”

Guió: Victoria Bermejo